

[Svend Jørgensen.]

relsen af dette udvalg. Den ærede foregående ordfører har nævnt, at der nu kommer eet medlem for købstadforeningerne, eet medlem for sognerådsforeningerne og eet medlem for Københavns kommunalbestyrelse. Det hilser det ærede medlem hr. Gottschalek-Hansen med tilfredshed, og jeg kan kun gøre det samme, eftersom det er på det radikale partis initiativ, at denne bestemmelse er kommet med, så vi kan altså glæde os over den i fællesskab. Om man skulle gå videre og også give en repræsentant for kommuner med købstadmæssig bebyggelse plads i udvalget, ved jeg ikke. Det er blevet nævnt i diskussionen, og såvidt jeg kan se af udvalgsbetænkningen, har det også været drøftet i det andet høje ting.

Et andet stridsspørgsmål har været fordelingen af visse udgifter over den fælleskommunale udligningsfond — da det ærede medlem hr. Foged var så stærkt inde på det, skal jeg kun lige i forbigående nævne det, men det kan ikke nægtes, at de større bykommuner får fordelene ved denne ordning. Der er formentlig ikke andet at sige dertil end, at med hensyn til løsningen af de opgaver, som vi nu står overfor, er vi alle i samme båd. Når det gælder vore børn og særlig de børn, der her er tale om, må nationen i fællesskab tage disse byrder på sig.

Der er adskillige andre detailspørgsmål i hele det store lovkompleks, som det vil tage for lang tid at komme nærmere ind på ved denne lejlighed, og som måske ved første øjekast synes ubetydelige, men som alligevel ret betragtet indebærer konsekvenser, som man i tide må overveje. Jeg nævner kun et enkelt. Jeg tænker på spørgsmålet om fritidsklubberne. Her er efter min og mit partis opfattelse den sociale forebyggende børneforsorg ved at gribe ind på områder, hvor den ikke har noget at gøre. Fra fritidshjem til ungdomsklubber er der for mig at se kun et lille skridt. Med 80 pct.s tilskud til ungdomsarbejde i klubform har man fjernet sig fra det, der normalt er socialministeriets område, og bevæget sig ind på områder, der efter min opfattelse rettelig hører hjemme under undervisningsministeriet. Dette er opgaver, der bør løses med tilskud efter ungdomsskoleloven og aften-skoleloven, med frihed for initiativ og med selvbestemmelsesret.

Det er ganske utvivlsomt, at en revision af forsogslovens bestemmelser vedrørende børneforsorgen er absolut nødvendig, og der er mangt og meget i lovforslaget, som vi glæder os over. Den røde betænkning har vakt forventninger rundt omkring i disse institutioner, hos alle dem, der arbejder for denne sag, og disse forventninger bør ikke skuffes. Det bliver de heller ikke, og mit parti vil med glæde medvirke til gennemførelsen af lovforslaget. Men når dette er sagt, vil jeg gerne føje til, at det ikke kan nægtes, at der er tale om endog meget betydelige ændringer, således at det vil være rimeligt, at også dette høje ting tager sig tid til at gennemdrøfte alle problemerne og tale ud om de ting, som skiller partierne også her. Jeg vil derfor gerne slutte med at udtale ønsket om, at lovforslaget overgives til en meget kort udvalgsbehandling, idet jeg endnu engang understreger, at vi iøvrigt skal være villige til at medvirke til dets hurtige gennemførelse.

Søren Olesen: Lovgivningens bestemmelser om børneforsorg kan, synes jeg, deles i to hovedgrupper. Den ene gruppe omfatter bestemmelserne angående de børn og den ungdom, som ikke har noget hjem og derfor er undergivet det offentlige forsorg, og som det selvfølgelig må være en samfundsopgave at tage sig af. Den anden gruppe omfatter det, vi kalder den forebyggende børneforsorg; her er ikke i samme grad tale om en stats- eller samfundsopgave, idet det her ikke drejer sig om at hjælpe børn og unge, som ikke har hjem eller forældre, men om at støtte de private bestræbelser for at klare opgaverne, hvor hjemmene ikke selv er i stand til det. Det synes jeg gør en forskel, især når vi skal se på udgifterne og fordelingen af dem.

Jeg vil ikke afvise, at det kan være god økonomi for samfundet også at yde en støtte her, men alligevel mener jeg — og det har også et par af de andre ærede ordførere været inde på —, at vi må fastholde en vis linie, nemlig at det først og fremmest er forældrenes pligt at sørge for deres børns opdragelse, også deres fritidsbeskæftigelse. Der kan så være tale om, at private institutioner, som ønsker at yde en indsats, træder til; det må man kun prise, og jeg kan gå med til, at man yder dette arbejde en vis støtte. Men